

get, hvad de have lovet, og den anden Dag siger, at det alligevel er Folk, som vil gaa sammen med. Det ærede Medlem befinder sig med sit Parti i dette Øjeblik paa en Skillevej. Jeg er ikke ganske klar over, hvilken af de to Veje, det ærede Medlem og hans Parti nu vil vælge. Jeg troede, at Valget egentlig var foregaaet i Fjor, men jeg har det Indtryk, at der er ny Overvejelser i dette Øjeblik. Der er to Veje, som løbe sammen der, hvor det ærede Medlem i dette Øjeblik staar og overvejer. Af disse to Veje er den ene den, der fører til Kamp mod Ministeriet, og den anden den, som fører til Samarbejde med de gamle Forbundsfæller, Venstre. Jeg tror nok, at det ærede Medlems Lyst egentlig er paa alle Hverdage at køre paa den Vej, som fører til Kamp mod Ministeriet og der gøre sin Handel og indvinde saa meget som muligt, men paa de store politiske Højtidsdage faa Lov til at køre paa den anden Vej og gøre sit Kup i Alliancen med Ministeriet. Men det er det, jeg siger er umuligt og for det ærede Medlem vil vise sig at være umulig Politik, og det er det, som vi fra vor Side erklære som umulig over for os.

Saa opfordrede det ærede Medlem mig til at vise ærlig og loyal Forhandling over for Spørgsmaalet om den kommunale Valgret, dette Spørgsmaal, som han betegnede som det største, som vil komme frem i dansk Politik i lang Tid. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg behøver ingen Opfordringer i saa Henseende. Jeg har al Tid, saa længe jeg har haft med Politik at gøre, været Tilhænger af den almindelige, kommunale Valgret, været Tilhænger af at vi ikke skulle have to Vælgerklasser til de kommunale Valg, men kun skulle have een, og jeg er det i dette Øjeblik, og jeg vil være glad ved, naar Regeringen lægger Forslaget paa vort Bord. Men naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg har skrevet i mit Blad, at vi ikke kunne vente, at Landstinget straks skulde vedtage dette Forslag, saa forstaar jeg ikke denne Bebrejdelse. Naar jeg skrev saaledes i mit Blad, gjorde jeg det, fordi jeg ikke har Lyst til at bilde mine Læsere noget ind. Mine Læsere ere nemlig forstandige Folk, og hvis jeg vilde skrive i mit Blad, at naar blot Regeringen forelagde Forslaget paa Folketingets Bord og vi sendte det op i Landstinget, vilde Landstinget vedtage det, saa vilde mine Læsere sikkert sige: Sikken en taabelig Redaktør, for saa megen politisk Forstand have vi da, og saa meget kende vi til

Landstinget, selv til det ny Landsting, at vi vide, at der ikke kan være Tale om, at Landstinget nu eller i de første Aar vil vedtage et Forslag om den almindelige kommunale Valgret. Saa vidt jeg ved har det ærede Medlem endogsaa i Dag i sit eget Blad skrevet, at der inden for Venstre var delte Meninger om den kommunale Valgret. Det kender jeg ikke noget til, men jeg mener, at der er meget delte Meninger, naar vi komme til de moderate, og naar vi komme til de otte og Højremændene saa vide vi, at de ere Modstandere af den. Derfor siger jeg, at det kun vilde være et Forsøg paa at bilde mine Læsere noget ind, hvis jeg skrev saaledes, at jeg vilde søge at bibringe mine Læsere den Forestilling, at Regeringen blot behøvede naar som helst at fremkomme med et saadant Forslag, og at det saa var let at føre det igennem.

Det ærede Medlem bebrejdede mig saa, at jeg en Gang skulde have sagt eller skrevet — jeg ved saamænd ikke, hvilken af Delene — at Landstinget ikke kunde opløses paa Spørgsmaalet om den kommunale Valgret, eller at jeg ikke kunde tilraade det. Jeg maa sige, at det ærede Medlem rutter lidt for meget med Opløsninger af Landstinget. Jeg husker, at han vilde opløse Landstinget i Foraaret, i Gaar vilde det ærede Medlem ogsaa have det opløst, og saa snart vi faa den kommunale Valgret vedtaget her, og Landstinget ikke straks vedtager den, vil han ogsaa have det opløst. Jeg hører selv med blandt dem, der tro, at den Mulighed kan indtræffe, at Landstinget kan opløses, og blandt dem, der tro, at hvis Landstinget fortsætter den Politik, som gav sig saa smukt et Udslag i Onsdags, den Politik, som gaar ud paa ved alle Midler at spænde Ben for Udviklingen, hvis Landstinget vedblivende bevarer den Opfattelse af de forfatningsmæssige Tilstande, at det tror, at et Overhus kan tillade sig at hæmme en Foranstaltning som Salget af de vestindiske Øer, som havde en saa overvejende Tilslutning i dette Ting, og som er foreslaaet af Regeringen, og som det ikke en Gang kunde standse med en Majoritet, men kun kunde standse paa den Maade, at Antallet af Stemmer imod Salget var lige saa stort som Antallet af Stemmer for, — hvis Landstinget vil tillade sig den Slags Ting over for Flertallet i denne Sal, over for Regeringen og Befolkningens Ønsker, tvivler jeg ikke om, at det vil samle saa mange Byrder paa sin Nakke, at det Ansvar, der vil følge dermed, bliver for stort, og at den Tid